

Flori de erin

Providența Divină

În numărul următor (martie 2013)

Revelația Divină

„Speranța noastră este mereu în mod esențial și speranță pentru ceilalți; numai așa ea este într-adevăr speranță și pentru mine. Ca și creștini noi nu ar trebui niciodată să ne întrebăm numai: cum mă pot mântui pe mine însumi? Ar trebui să ne întrebăm și: ce anume pot face pentru ca alții să fie mântuiți și să apară și pentru alții steaua speranței? Atunci am făcut maximul și pentru mântuirea mea personală” (BENEDICTUS PP. XVI; Spe salvi, nr. 48)

Scopul revistei:

Ne însușim scopul revistei vechi (1932-1936) - redactor fondator pr. prof. Teofil Bălibanu - și o dorim pe Sfânta Terezia de Pruncul Isus ca patroana și a acestei noi ediții, rugându-o să mijlocească pentru noi darurile de care avem nevoie pentru a oferi nutremânt sufletesc tuturor colaboratorilor și cititorilor.

Ne adresăm în mod special sufletelor tinere, adică acelor persoane cu vârsta între 8 și 80 de ani, care doresc să crească mereu, ca florile de mai și, în fiecare zi, acumulează cunoștințe noi din diferitele domenii ale științelor. Acestea noi îi vom adăuga știința iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni - cele două aripi ale sufletului cu care, prin cunoașterea și trăirea adevărilor religioase, putem urca spre Cer și spre propria noastră împlinire. Constatăm că oamenii acestui început de mileniu nu mai suportă să fie stăpâniți, dar au o mare sete de a fi iubiți. Din buchetul "flori de crin" va iradia iubirea Dumnezeului părinților noștri, Cel care la Bethleem S-a coborât în istorie ca o realitate și rămâne pururi în istorie, ca posibilitate ontologică pentru îndumnezeirea omului și transfigurarea creației (pr.R.P.).

Cuprinsul

Editorial	ROMUL POP	Providența Divină	3
Teologie	BENEDICT AL XVI-LEA	Anul Credinței	4
	GHEORGHE ȚURCAȘ	Dumnezeu Pronietorul	8
	CRISTIAN IOVIȚĂ	Cartea Apocalipsei, expresia deplină a providenței	10
	IOAN MĂGERUȘAN	Nașterea Domnului, sărbătoarea bucuriei	12
Memoria activă	IOAN BOTA	1 Decembrie, Sărbătoarea Unității Naționale Românești	14
Sinaxar	PAUL MAIBERGER	Miheia, profetul nașterii lui Mesia	19
Amvon	IOAN ȘANTA	Moartea, trecere pe tărâmul veșniciei	22
Lumea în care trăim	CRISTIAN LASLO	Sfințirea noii capele din Bobota	23
	X XX	Cardinalul Lucian Mureșan, membru de onoare al Academiei Române	25
	XXX	Emisiuni nunismatice în cinstea cardinalului Alexandru Todea	25
	CRISTIAN LASLO	Seniorul Corneliu Coposu, comemorat la Bobota	26
	IOANA GALE	Simpozion cultural cu ocazia „Zilelor Învățământului Sălăjean”	27
	ANTON MOISIN	Necesitatea de a avea preoți și episcopi sfinți	28
	RAIMONDO-MARIO RUPP	Apariție de carte: Ep. Alexandru Mesian „Ecumenismul drum spre unitatea creștină”	29
		Radio Maria – o rază de lumină pentru sufletul tău	31

Apare trimestrial cu binecuvântarea **P.S. Episcop Dr. VIRGIL BERCEA** (ca supliment al revistei eparhiale VESTITORUL, ISSN 1454-8526) editată de **VICARIATUL SILVANIEI** – Vicar foraneu GHEORGHE ȚURCAȘ. Redacția: Șimleu Silvaniei, Str. Libertății, bl. L40, sc.C, ap. 12 (pr. Cristian Borz)
e-mail: floridecrin@yahoo.com

Redactor fondator a noii serii: Pr. ROMUL POP (0751.241.063; romul_pop@yahoo.com)

Redactor șef: Preot CRISTIAN BORZ (0260-678956; 0740-696187) prcristianborz@yahoo.it

Redactori: Pr. Prot. Nicolae Bodea, ing. TEODOR POCOLA (0741-091253)

Poșta redacției: Costul revistelor primite cu taxă ramburs sau plata abonamentului Vă rugăm să le depuneți în contul bancar al Protopopiatului Greco-Catolic, Șimleu-Silvaniei, RO49RZBR0000060003923258 Raiffeisen Bank. Pentru **abonamente** (15 RON pe an) comunicați cu Pr. Cristian Borz (0260/678956; 0765276302)

EDITORIAL

Providența Divină

Afirmată în Biblie și manifestată în istorie, pronia (providența, purtarea de grijă a lui Dumnezeu) îl așează pe om în speranță, dar îi pretinde și colaborarea cu darul primit.

Dumnezeul Vechiului Testament veghează asupra ordinii din lume (Gn 8,22), asigură rodnicia pământului (Fp 14,17), trimițând soarele și ploaia asupra tuturor, buni și răi (Mt 5,45), rânduieste toate în așa fel încât toți să-L caute. Dumnezeu, care stăpânește peste întreaga Sa creație și o face rodnică (Ps 64,7-14), este Bunul Păstor care pe turma Sa, chiar și în mijlocul întunericii, o îndreaptă spre fericire fără teamă (Ps 22)

Păstorul meu e Domnul; nimic nu îmi lipsește

Pe pajiști ierboase îmi face popasul,

La apele odihnei mă duce,

Sufletul mi-l înviorează,

Pe drepte făgașuri mă poartă,

Spre gloria numelui Său.

*Chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei
mortii,*

De rele nu mă tem, căci Tu cu mine ești:

Toiagul Tău și cârja Ta sunt apărarea mea.

*În fața vrășmașilor mei, Tu mă să-mi
pregătești*

Și capul meu îl ungi cu proaspete miresme,

Iar paharul meu e plin să se reverse.

Da, har și fericire mă vor însoți mereu

De-a lungul vieții mele,

Și locui-voi zile îndelungi

În casa Domnului!

Patriarhii și profetii reamintesc mereu fiilor lui Israel: *Nădăjduiește în Domnul și fă binele... Soarta ta încredințează-o Domnului; pune-ți nădejdea în El, și-ți va purta de grijă – Ps 36.*

Iisus reînnoiește această învățătură, spunându-le oamenilor în ce fel Dumnezeu le este Tată; că ei trebuie să ceară, pur și simplu: *Tatăl nostru, dă-ne astăzi pâinea cea de toate zilele;* și să nu fie îngrijorați de ziua de mâine, să nu le fie teamă pentru viața lor căci *Tatăl știe* de ce au nevoie și de tot ce li se întâmplă (Mt 6,25-34;10,28-31, Lc 8,34; 12,22-32; 21,18). Aceste realități sunt suficiente pentru a-l statornici pe omul credincios într-o speranță de nezdruccinat, căci așa cum mărturisea Sf.Ap. Pavel creștinilor din Roma „Dumnezeu va face ca toate să-i fie spre bine” și nimic nu-l vaputea despărți de iubirea pe care Dumnezeu i-o arată în Iisus Cristos, nici chiar cele mai grele încercări(8,28-39):

Și știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după voia Lui;

Ce vom zice deci la acestea? Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?

El, Care pe Însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții, pentru noi toți, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El?

Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?

Precum este scris: "Pentru Tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere".

Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit.

Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile,

Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Acesta, Iisus, este adevăratul chip al providenței Tatălui. Creștinul autentic, imitându-l pe Cristos, va urma căile tainice ale providenței și va avea bucuria de a fi martorul și colaboratorul fidel al Iubirii căreia i se încredințează. (VTB 598-599)

Astăzi, când se pare că trăim zile apocaliptice, când spirite infernale, duhuri malefice, invadează multe suflete cu gânduri satanice, deturnându-le de la normalitate și conviețuire creștinească; când multe relații interumane sunt dominate de egoism feroce, de ură și de necinste, când non-valorile dictează o *nouă ordine* care duce spre o societate infernală, este bine să implorăm protecția divină asupra celor din jurul nostru, asupra persoanelor, a lucrurilor și a locurilor în care trăim. Făcând semnul Crucii și stropind cu apă sfințită de la Bobotează, să rostim cu credință:

În numele lui Iisus, al Mariei și al lui Iosif vă poruncesc vouă, spirite infernale, îndepărtați-vă de la noi și de la acest loc și să nu mai cutezați a vă întoarce și a ne ispiti și a ne face pagubă.

Iisuse, Marie, Iosife! (de trei ori).

Sfinte Mihaile, luptă pentru noi! Sfinților îngeri păzitori, apărați-ne de toate cursele dușmanului răutăcios!

Binecuvântarea Tatălui, iubirea Fiului și puterea Sfântului Spirit; protecția maternă a Mariei, regina cerului, puterea de tată a sfântului Iosif, asistența sfinților Îngeri și mijlocirea tuturor Sfinților – să fie cu noi și să ne însoțească pretutindeni și totdeauna! Amin.

Mănăstirea Prislop, 21 noiembrie 2012

Pr. Vasile-Romul Pop

TEOLOGIE

Anul Credinței

La 16 octombrie, la Liturghia celebrată cu participanții la o conferință desfășurată în Vatican ce a avut ca temă noua evanghelizare, Papa Benedict al XVI-lea a anunțat convocarea Anului Credinței, stabilind că va avea loc **între 11 octombrie 2012 și 24 noiembrie 2013**. Data de deschidere, 11 octombrie 2012, a fost aleasă pentru că atunci se vor aniversa **50 de ani de la deschiderea Conciliului Vatican II și 20 de ani de la publicarea Catehismului Bisericii Catolice**.

Data de închidere, 24 noiembrie 2013, a fost aleasă fiind sărbătoarea lui Cristos Rege, ultima zi a anului liturgic latin (2012-2013).

Convocarea efectivă a Anului Credinței a fost făcută de Suveranul Pontif prin Scrisoarea apostolică "Porta fidei" (Poarta credinței), dată în formă de *motu proprio* și semnată la 11 octombrie 2011 și făcută publică la 17 octombrie același an. În document se exprimă dorința ca Anul Credinței "*să trezească în fiecare credincios aspirația de a mărturisi credința în plinătate și cu reînnoită convingere, cu încredere și speranță*" (nr. 9).

La începutul anului 2012, Congregația pentru Doctrina Credinței a publicat o "*Notă cu indicații pastorale pentru Anul Credinței*", în care se oferă o serie de sfaturi concrete, grupate pe patru niveluri: al Bisericii Universale; al Conferințelor Episcopale; al Diecezelor/Eparhiilor; și în fine al parohiilor, comunităților, asociațiilor și mișcărilor.

Predica Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea despre Noua Evanghelizare San Pietro, 16 octombrie 2011

Venerați frați,
Iubiți frați și surori!

Celebrez cu bucurie astăzi Sfânta Liturghie pentru voi care sunteți angajați în multe părți ale lumii pe frontierele noii evanghelizări. Această Liturghie este încheierea întâlnirii care ieri v-a chemat să vă confrunțați în privința locurilor acestei misiuni și să ascultați câteva mărturii semnificative. Eu însuși am voit să vă prezint câteva gânduri, în timp ce astăzi frâng pentru voi pâinea Cuvântului și a Euharistiei, având certitudinea – împărtășită de noi toți – că fără Cristos, Cuvânt și Pâine a vieții, nu putem face nimic (cf. *In* 15,5). Sunt bucuros că această întâlnire se situează în contextul lunii octombrie, chiar cu o săptămână înainte de Ziua Misionară Mondială: acest au nevoie să regăsească o privire de ansamblu asupra lumii și asupra timpului, o privire cu adevărat liberă, pașnică, acea

lucru amintește de justa dimensiune universală a noii evanghelizări, în armonie cu aceea a misiunii *ad gentes*.

Vă adresez un salut cordial vouă tuturor care ați primit invitația Consiliului Pontifical pentru Promovarea Noii Evanghelizări. Îndeosebi îl salut și îi mulțumesc președintelui acestui dicaster recent înființat, monseniorul Salvatore Fisichella, și pe colaboratorii săi.

Să venim acum la lecturile biblice în care astăzi Domnul ne vorbește. Prima, luată din cartea profetului Isaia, ne spune că Dumnezeu este unul, este unic; nu există alți dumnezei în afară de Domnul și chiar puternicul Cyrus, împărat al perșilor, face parte dintr-un plan mai mare, pe care numai Dumnezeu îl cunoaște și îl duce înainte. Această lectură ne dă sensul teologic al istoriei: răsturnările epocale, succesiunea marilor puteri stau sub stăpânirea supremă a lui Dumnezeu; nici o putere pământească nu poate să stea în locul său. Teologia istoriei este un aspect important, esențial al noii evanghelizări, pentru că oamenii din timpul nostru, după perioada nefastă a imperiilor totalitare din secolul al XX-lea, privire pe care Conciliul al II-lea din Vatican a transmis-o în documentele sale și pe care predecesorii mei, Slujitorul lui Dumnezeu Paul al VI-lea și Fericitul Ioan

Paul al II-lea, au ilustrat-o cu magisteriul

A doua lectură este începutul *Primei Scrisori către Tesaloniceni*, și deja acest lucru este foarte sugestiv pentru că e vorba de cea mai veche scrisoare care a ajuns la noi a celui mai mare evanghelizator din toate timpurile, apostolul Paul. El ne spune înainte de toate că nu se evanghelizează în manieră izolată: de fapt, și el avea drept colaboratori pe Silvan și pe Timotei (cf. *1Tes 1,1*) și pe mulți alții. Și imediat adaugă un alt lucru foarte important: că vestirea trebuie să fie mereu precedată, însoțită și urmată de rugăciune. De fapt, scrie el: "Îi mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru voi toți, pomenindu-vă fără încetare în rugăciunile noastre" (v. 2). Apostolul spune apoi că este foarte conștient de faptul că pe membrii comunității nu i-a ales el, ci Dumnezeu: "ați fost aleși" – afirmă el (v. 4). Fiecare misionar al Evangheliei trebuie să țină cont mereu de acest adevăr: Domnul e cel care atinge inimile cu Cuvântul său și cu Duhul său, chemând persoanele la credință și la comuniunea în Biserică. În sfârșit, Paul ne lasă o învățătură foarte prețioasă, luată din experiența sa. El scrie: "Pentru că evanghelia noastră n-a ajuns la voi numai prin cuvânt, ci și prin putere, prin Duhul Sfânt și prin convingerea deplină" (v. 5). Evanghelizarea, pentru a fi eficace, are nevoie de forța Duhului, care să însuflețească vestirea și să reverse în cel care o duce acea "convingere deplină" despre care vorbește apostolul. Aceste termen "convingere", "convingere deplină", în originalul grec, este *pleroforia*: un cuvânt care nu exprimă atât aspectul subiectiv, psihologic, cât mai degrabă plinătatea, fidelitatea, caracterul complet – în acest caz al vestirii lui Cristos. Vestire care, pentru a fi împlinită și fidelă, cere să fie însoțită de semne, de gesturi, ca predica lui Isus. Cuvânt, Duh și convingere – astfel

lor.

Înțeleasă – sunt deci inseparabile și contribuie să facă în așa fel încât mesajul evanghelic să se răspândească în mod eficace.

Ne oprim acum asupra textului din Evanghelie. E vorba despre textul cu privire la legitimitatea tributului care trebuie plătit Cezarului, care conține răspunsul celebru al lui Isus: "Dați Cezarului ceea ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu" (*Mt 22,21*). Însă, înainte de a ajunge la acest moment, există o trecere care se poate referi la cei care au misiunea de a evangheliza. De fapt, interlocutorii lui Isus – discipoli ai fariseilor și irodieni – se adresează Lui cu o apreciere, spunând: "Știm că ești sincer și înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu: nu ești părtinitor cu nimeni, căci nu te uiți la fața omului" (v. 16). Tocmai această afirmație, deși este mișcată de ipocrizie, trebuie să atragă atenția noastră. Discipolii fariseilor și irodienii nu cred în ceea ce spun. Afirmă asta numai ca o *captatio benevolentiae* pentru a fi ascultați, însă inima lor este foarte departe de acel adevăr; ba chiar ei vor să-l atragă pe Isus într-o capcană pentru a-l putea acuza. În schimb pentru noi expresia aceea este prețioasă și adevărată: de fapt, Isus este sincer și învață cu adevărat calea lui Dumnezeu: nu este părtinitor cu nimeni, căci nu se uită la fața omului. El însuși este această "cale a lui Dumnezeu" pe care noi suntem chemați să o parcurgem. Putem aminti aici cuvintele lui Isus însuși, în Evanghelia lui Ioan: "Eu sunt calea, adevărul și viața" (14,6). Este iluminant în această privință comentariul sfântului Augustin: "Era necesar ca Isus să spună: "Eu sunt calea, adevărul și viața" pentru că, odată cunoscută calea, rămânea de cunoscut ținta. Calea conducea la adevăr, conducea la viață... Și noi unde mergem dacă nu la El? Și pe ce cale mergem dacă nu prin El?" (*In Ioh 69, 2*). Noii

evangelizatori sunt chemați să meargă cei dintâi pe această Cale care este Cristos pentru a face cunoscută altora frumusețea Evangheliei care dăruiește viața. Și pe această Cale nu mergem niciodată singuri, ci în companie: o experiență de comuniune și de fraternitate care este oferită celor pe care îi întâlnim, pentru a-i face părtași de experiența pe care o avem cu Cristos și cu Biserica sa. Astfel, mărturia unită cu vestirea poate să deschidă inima celor care sunt în căutarea adevărului pentru ca să poată ajunge la sensul propriei vieți.

O scurtă reflecție și despre problema centrală a tributului dat Cezarului. Isus răspunde cu un surprinzător realism politic, legat cu teocentrismul tradiției profetice. Tributul dat Cezarului trebuie plătit pentru că imaginea pe monedă este a lui; însă omul, orice om, poartă în sine o altă imagine, pe cea a lui Dumnezeu și de aceea Lui, și numai Lui, fiecare este debitor cu propria existență. Părinții Bisericii, pornind de la faptul că Isus face referință la imaginea împăratului imprimată pe moneda tributului, au interpretat acest text în lumina conceptului fundamental despre om imagine a lui Dumnezeu, conținut în primul capitol din *Cartea Genezei*. Un autor anonim scrie: "Imaginea lui Dumnezeu nu este imprimată pe aur, ci pe neamul omenesc. Moneda Cezarului este aur, cea a lui Dumnezeu este umanitatea... De aceea dă bogăția ta materială Cezarului, dar păstrează pentru Dumnezeu nevinovăția unică a conștiinței tale, unde Dumnezeu este contemplat... de fapt, Cezarul a cerut imaginea sa pe orice monedă, însă Dumnezeu l-a ales pe om, pe care el l-a creat, pentru a reflecta gloria sa" (Anonim, *Operă incompletă despre Matei*, Omilia 42). Și sfântul Augustin a folosit de mai multe ori această referință în omiliile sale: "Dacă

Cezarul reclamă propria imagine imprimată pe monedă – afirmă el – nu va cere Dumnezeu de la om imaginea divină sculptată în el?" (*En. in Ps.*, Psalmul 94, 2). De asemenea: "După cum se redă Cezarului moneda, tot așa se redă lui Dumnezeu sufletul luminat și imprimat de lumina feței sale... de fapt, Cristos locuiește în omul interior" (*Ivi*, Ps. 4, 8).

Acest cuvânt al lui Isus este bogat în conținut antropologic și nu se poate reduce numai la domeniul politic. De aceea, Biserica nu se limitează să amintească oamenilor distincția justă între sfera de autoritate a Cezarului și cea a lui Dumnezeu, între domeniul politic și cel religios. Misiunea Bisericii, ca aceea a lui Cristos, este în mod esențial să vorbească despre Dumnezeu, să facă memoria suveranității sale, să amintească tuturor, în special creștinilor care au răătăcit propria identitate, dreptul lui Dumnezeu asupra a ceea ce îi aparține, adică viața noastră.

Tocmai pentru a da reînnoit impuls misiunii întregii Biserici de a-i conduce pe oameni afară din deșertul în care adesea se află spre locul vieții, spre prietenia cu Cristos care ne dăruiește viața în plinătate, aș vrea să anunț la această Celebrare euharistică faptul că am decis să convoc un "An al Credinței", pe care voi avea ocazia să-l ilustrez cu o respectivă Scrisoare apostolică. Acest "An al Credinței" va începe la 11 octombrie 2012, când se aniversează 50 de ani de la deschiderea Conciliului al II-lea din Vatican, și se va termina la 24 noiembrie 2013, Solemnitatea lui Cristos Regele Universului. Va fi un moment de har și de angajare pentru o convertire tot mai deplină la Dumnezeu, pentru a întări credința noastră în El și pentru a-L vesti cu bucurie omului din timpul nostru.

Iubiți frați și surori, voi sunteți printre protagoniștii noii evanghelizări pe care Biserica a întreprins-o și o duce înaintea, nu fără dificultăți, dar cu același

entuziasm al primilor creștini. În încheiere, îmi însușesc expresiile apostolului Paul pe care le-am ascultat: îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi toți și vă asigur că vă port în rugăciunile mele, amintindu-mi de angajarea voastră în credință, de strădania voastră în caritate și de speranța voastră constantă în Domnul nostru Isus Cristos. Fecioara Maria, care nu s-a temut să răspundă "da" la Cuvântul Domnului și, după ce l-a

zămislit în sânul ei, a pornit la drum plină de bucurie și de speranță, să fie mereu modelul vostru și călăuza voastră. Învățați de la Maica Domnului și Mama noastră să fiți umili și în același timp curajoși; simpli și înțelepți; blânzi și puternici, nu cu forța lumii, ci cu aceea a adevărului. Amin.

Traducere Pr. Mihai Pătrașcu

TEOLOGIE

Dumnezeu Pronietorul

Dacă lumea este opera lui Dumnezeu și este creată cu scopul de a fi oglindirea bunătății Sale, iar noi cei dotați cu rațiune și inteligență să-L adorăm și să ne împărtășim din perfecțiunile Lui, atunci în chip firesc El îi și poartă de grijă, o susține și o sprijină spre asigurarea acestui scop. Această purtare de grijă a lui Dumnezeu față de lume și de toate creaturile Sale se numește PRONIE sau PROVIDENȚĂ DIVINĂ. Ea este manifestarea iubirii lui Dumnezeu față de lume, constând dintr-o activitate concretă și continuă a Părintelui ceresc, ce nu lasă lumea să se întoarcă în neantul din care a fost adusă la existență, ci o sprijină și o conduce spre împlinirea menirii ei.

Sfânta Scriptură vorbește de nenumărate ori despre providența dumnezeiască. În Vechiul Testament, cartea Înțelepciunii lui Solomon spune: *"Stăpânul tuturor nu se va rușina de niciun obraz, nici nu se va sfii de vreo mărire, căci și pe cel mic și pe cel mare El i-a făcut și pronia Lui e la fel pentru toți"* (6,7) *"Toate Le-ai rânduit cu măsură, cu număr și cu cumpănă, căci Tu pururea ai puterea nemărginită și tăriei brațului Tău cine va sta împotriva?"* (11,20-21). *"Că nu este Dumnezeu afară de Tine care să aibă grijă de toate...ci fiind drept, toate le cârmuiești cu dreptate"* (12,13,15). Iar Psalmistul întărește: *"Bun este Domnul cu toți și îndurările Lui peste*

toate lucrurile Lui. Domnul sprijină pr toți cei ce cad și îndreaptă pe cei gârboviți. Ochii tuturor spre Tine nădăjduiesc și Tu le dai lor hrană la bună vreme, deschizi Tu mâna Ta și de bunăvoință saturi pe cei vii" (Psalm 144, 9,14)

Mântuitorul nostru Isus Cristos ne învață că grija Părintelui ceresc se întinde peste toate, de la crinii câmpului și de la păsări, până la coroana creaturii – omul -. *"Priviți la păsările cerului, că nu seamănă nici nu seceră nici nu adună în jirnițe și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește...Luați seama la crinii câmpului cum cresc; nu se ostenesc nici nu torc ...Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine, se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor"* (Mt.6,26,28,30). Iar Sfântul Apostol Pavel spune că Dumnezeu este temelia tuturor fapturilor, căci *"În El avem viață, în El ne*

mișcăm și suntem” (Fapte 17,28). Sfântul Apostol Petru ne îndeamnă la încrederea în providența lui Dumnezeu, când spune: *”Deci smeriți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu, lăsați-i Lui toată grija voastră, căci are El grijă de voi”* (I Petru 5,6 -7)

În cadrul providenței divine distingem trei aspecte:

1. Păstrarea sau conservarea creaturilor Sale, lucrare în virtutea căreia Dumnezeu menține lumea și fiecare făptură în parte în forma lor proprie, specifică, ca o pază a lumii, spre a nu se nimici. Prin aceasta El dă tuturor puterea de existență, așa cum o centrală electrică asigură puterea de luminare a becurilor. Lumea, în întregul ei, nu poate exista singură, de la sine, ci are nevoie de sprijinul unei puteri dinafară, ce vine de la Creator (cf.Mt.6,26).

2. Conlucrarea sau cooperarea este acțiunea prin care Dumnezeu împărtășește creaturilor ajutorul Său, pentru ca acestea să-și poată ajunge scopul. Este un sprijin necesar ca lucrarea lor să poată fi dusă la bun sfârșit. Acest sprijin este dat plantelor, animalelor și mai ales omului căruia îi ajută pe calea binelui, spre desăvârșire și mântuire, fără să-l silească, desigur, ci acționează abia după ce omul s-a hotărât singur să pornească pe această cale..

3. Cârmuirea este conducerea creaturilor de către Dumnezeu către scopul existenței lor.

Lumea fizică e condusă spre scopul ei prin legile fizice ce i-au fost imprimare, legi care-i ajută să evolueze. Astfel se explică îmbunătățirea raselor de animale și a soiurilor de plante ce tind către formele perfecte ale fiecărei specii în parte.

Omenirea e condusă spre scopul ei prin diferite mijloace, prin diferiți oameni și concursuri de împrejurări. Această conducere nu este o contrângere, ci numai o influență, un imbold și o întărire a voinței spre a face binele, ca și un îndemn de a se feri de rău. Această acțiune divină se răsfrânge în cazul omului atât în particular cât și asupra omenirii, în totalitatea ei, făcându-se nu numai prin legile naturale, ci și prin mijloace supranaturale, intervenind Dumnezeu în lume, mai presus de legile

naturii, sau chiar împotriva acestora, aici fiind vorba de minuni.

Guvernarea lumii de către Dumnezeu nu înseamnă fatalitate sau silire oarbă, de la care omul să nu se poată subtrage în anumite forme sau împrejurări. Ea lasă omului libertatea de voință și acțiune (căci de pildă omul poate păcătui, deși Dumnezeu voiește să-l conducă spre mântuire).

Planul providențial al lui Dumnezeu este realizat prin cârmuirea divină a lumii, încât nimic nu se întâmplă împotriva proniei sau independent de ea. Fiind Dumnezeu izvorul universal al existenței, este imposibil să se producă vreun eveniment care să nu fi fost prevăzut, voit sau cel puțin îngăduit în planul divin universal.

Atât în trecut cât și azi, se fac unele obiecțiuni cu privire la providența divină, prin care se caută să se arate că existența proniei ar face inexplicabile anumite realități din lume. Prin cele ce urmează venim într-o întâmpinarea lor.

Providența ar nimici libertatea omului, care ar fi silit să facă totul așa cum hotărăște Dumnezeu, precum pedagogul duce silit copilul de mână.

Faptul e numai aparent. Cârmuindu-ne, Dumnezeu nu ne forțează pe calea vieții, ci ne indică doar ținta și calea binelui, iar noi putem în orice moment apuca și pe un drum contrar voii Lui. Așa se explică existența păcatului, care nu este voit de Dumnezeu și nu-l silește pe om prin providență să nu-l săvârșască, lăsându-i libera manifestare a voii lui.

Existența răului în lume ar contrazice realitatea providenței, căci dacă Dumnezeu poartă grijă de lume de ce mai există răul în lume ? Nu cumva Dumnezeu e cauza răului ?

Fără îndoială că răul există, dar cauza lui nu este Dumnezeu. Răul este de două feluri: moral și fizic. Răul moral e păcatul, iar cel fizic e suferința. Răul moral e produs de creaturi, nu de Dumnezeu și are drept consecință suferința.

Dumnezeu îngăduie răul pentru că respectă libertatea omenească, fără de care omul n-ar mai exista ca persoană, însă rânduiește lucrurile în așa fel ca răul să nu fie atotputernic, ci limitat, și să servească în ultimă instanță binelui. Omul e liber să facă

răul, dar efectul răului nu mai depinde într-un tot de el. Acest efect stă în providența lui Dumnezeu, care îl întoarce spre bine. (ex. prin moartea Mântuitorului ne-a venit mântuirea).

Uneori providența folosește răul ca instrument de pedepsire a omului, deci ca mijloc pentru îndreptarea păcătoșilor. Gustul ultim al păcatului este amar, fapt care convertește pe mulți păcătoși. Răul nu e ceva fatal, de care nu te poți scăpa. El își are originea în voința omului și tot prin această voință ne putem scăpa de el.

Dacă există providență, de ce lasă Dumnezeu pe cei buni, de multe ori, în suferințe, iar pe cei răi să fie fericiți ?

Din cartea lui Iov aflăm că suferința în lumea aceasta nu este totdeauna o pedeapsă pentru păcat și că ea are un anumit rost. Apoi judecata noastră despre buni și răi nu este totdeauna corectă căci noi judecăm adesea după aparență. Cei aparent virtuoși, pot fi în realitate mari păcătoși, după cum unii așaziși păcătoși se pot căi, fără să știm

TEOLOGIE

Cartea Apocalipsei, expresia deplină a providenței

Providența este purtarea de grijă pe care Dumnezeu o manifestă încă de la început față de întreaga creație și față de fiecare ființă și lucru în parte și, în mod special, față de om. Sfântul Ioan Gură de Aur scria în această ordine de idei: „Dumnezeu nu numai că a adus la lumină zidirea, dar, după ce a adus-o, o îngrijește. De zici îngeri, de zici arhangheli, de zici puterile cele de sus, de zici toate cele văzute și nevăzute, toate acestea se bucură de pronia Lui. Fără această lucrare, ele se duc, se scurg și pier" (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre Cel de o ființă, contra Anomeilor*, 12, Migne, P.G., XLVIII, col. 810).

Cea mai elocventă dovadă a providenței față de om este faptul că Dumnezeu nu l-a părăsit, nici chiar după căderea în păcat, ci a făurit un plan

noi. Iar pe de altă parte chiar un om bogat și fără griji, poate fi nefericit, iar un sărac poate avea liniștea și seninătatea spirituală a fericirii.

Dacă Dumnezeu îngăduie uneori ca dreptii să sufere, o face spre binele lor, căci prin suferință se întăresc în virtute și mai mult, *„Căci pe care Dumnezeu îl iubește, îl ceartă, și pe orice fiu care îl primește, îl bate cu varga...Și care e fiul pe care tatăl să nu-l pedepsească ?”* (Evrei 12,6-7).

Am prezentat până acum: Dovezi ale existenței lui Dumnezeu; Însușirile lui Dumnezeu; Dumnezeu în Sfânta Treime; Învățătura despre creație; Dumnezeu – creatorul primilor oameni; Căderea în păcat a primilor oameni; Dumnezeu pronietorul, urmând ca în numărul următor să prezentăm învățătura cu privire la REVELAȚIA SAU DESCOPERIREA DUMNEZEIASCĂ.

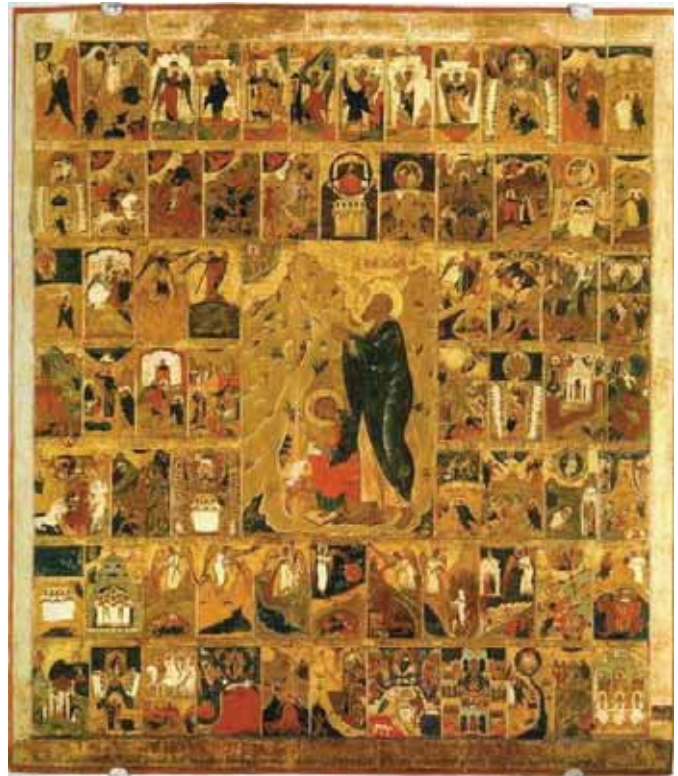
**Preot Țurcaș Gheorghe,
vicar foraneu al Silvaniei**

pentru reabilitarea acestuia, prin trimiterea și jertfirea a Însuși Fiului său pe altarul lumii. De asemenea, providența s-a revărsat plinar și asupra Bisericii. La relativ scurtă vreme după întemeierea acesteia, Dumnezeu, în purtarea lui de grijă, i-a dăruit Cartea Apocalipsei, o nesecată mană cerească necesară împlinirii misiunii supreme. În contextul scripturistic, Apocalipsa este cartea care încheie canonul Sfințelor Scripturi ale Vechiului și Noului Testament. Termenul Apocalipsă este de origine greacă și înseamnă descoperire, revelație. Apocalipsa a fost scrisă, cel mai probabil, în preajma anului 100, în vremea persecuției lui Domițian, perioadă în care autorul, Sfântul Ioan Evanghelistul, a fost surghiunit în Insula Patmos "pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus" (1,9).

Cartea Apocalipsei, având prin excelență caracter profetic, înfățișează în mod real și simbolic lupta Bisericii pentru mântuirea lumii, luptă care a început de la întemeierea ei și va dura până la sfârșitul veacurilor, moment ce va coincide cu a doua venire a Mântuitorului. În sens mai larg, se poate afirma că această scriere definește sensul istoriei generale a omenirii, în care creștinismul autentic se întâlnește cu profanul, subsumându-l, ca expresie a confruntării binelui cu răul. Deznodământul acestei confruntări ne este dezvăluit fără echivoc: Isus și Biserica va triumfa asupra puterilor întunericului. Această biruință trebuie înțeleasă atât ca finalitate, fiind încununarea unei lupte crâncene, cât și ca început, ca intrare a făpturilor restaurate în veșnicie: "Și am văzut un cer nou și un pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut" (21,1).

Termenul Apocalipsă s-a fixat greșit în memoria colectivă, fiind deseori utilizat cu accepțiunea de sfârșit catastrofal. Or, Apocalipsa nu vizează un anumit moment, ci lupta Bisericii pe tot parcursul existenței sale. În altă ordine de idei, sfârșitul va fi într-adevăr catastrofal, însă pentru puterile întunericului și pentru adversarii lui Cristos și ai Bisericii, a căror soartă va fi pecetluită pentru veșnicie.

Cartea Apocalipsei aparține tezaurului Bisericii, asemenea tuturor scrierilor biblice, și doar Biserica are autoritatea necesară de a o traduce și a o interpreta. Sensurile ei, multiple și profunde, se deslușesc gradual, pe măsură Dumnezeu îngăduie anumite descoperiri. Astfel, astăzi posedăm mai multe elemente decât posedau, de pildă, Sfinții Părinți. De altfel, și aceștia erau conștienți de limitele pe care Dumnezeu le menține în cunoașterea umană. În acest sens, Sfântul Adrei al Cezareii scria:

"Stăruirea ca luare-aminte asupra numărului fiarei și altele din cele ce s-au scris despre ea, vor descoperi vremea ispitei celor ce vor gândi înțelepțește și vor avea trezie în acea vreme". Dumnezeu a ales această modalitate controlată în a revela adevărurile prin Cartea Apocalipsei tot din infinita Sa purtare de grijă, întrucât oamenii au demonstrat în repetate rânduri că nu sunt capabili să gestioneze anumite lucruri care le-au fost descoperite.

Așadar, Cartea Apocalipsei trebuie văzută ca un suport moral oferit de Dumnezeu Bisericii în orice moment de cumpănă sau de șovăială, un semn al purtării de grijă față de instituția pe care Însuși a întemeiat-o, pe care a înzestrat-o cu atâtea haruri și pe care o călăuzește cu înțelepciune spre biruință.

Prof. Cristian Ioviță

TEOLOGIE

Nașterea Domnului, sărbătoarea bucuriei

„Nașterea Ta, Cristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței”.

Fiecare sărbătoare are importanța și bucuria ei. Însă, Nașterea Domnului nostru Isus Cristos după trup are o semnificație și o bucurie aparte, fiindcă este sărbătoarea celei mai mari iubiri. Noi creștinii, sărbătorim cu mare bucurie acest eveniment istoric și divin din viața omenirii. Când Tatăl Ceresc îl prezintă pe Fiul Său lumii zice: *„Tu ești Fiul Meu, eu astăzi te-am născut”* (Ps.2,7). Nașterea Domnului Isus ca om este cel mai mare eveniment al omenirii, iar celor care-l mărturisesc le dă harul mântuirii. Această naștere, avea să schimbe realmente întregul curs al istoriei. De acest eveniment se bucură și participă la el, cerul și pământul, nu numai oamenii, ci și îngerii, nu numai dreptii, ci și păcătoșii, pentru că prin Cristos se întrezărește aurora mântuirii. Această sărbătoare marchează începutul unei epoci noi în istoria omenirii, epoca mântuirii neamului omenesc.

Nașterea lui Isus, și-a pus amprenta și asupra periodicității istoriei care a fost împărțită în două ere: era dinaintea nașterii lui Cristos și era de după nașterea lui Cristos numită și era creștinismului. Anul cu numărul 1 este anul nașterii lui Cristos. Noi putem denumi era de după nașterea lui Cristos eră a mântuirii și eliberării a neamului omenesc din robia păcatului adamic. Și cei care nu cred în Cristos admit că anul nașterii lui Cristos este reperul care marchează periodizarea istoriei, dar ei numesc era de după nașterea lui Cristos, era noastră; iar cea dinaintea nașterii lui Cristos, era dinaintea erei noastre.

Mesajul de speranță al Nașterii ne spune că binele este mai puternic decât răul, că viața este mai tare decât moartea, că dragostea este mai tenace decât ura, iar înțelegerea și toleranța pregătesc calea dragostei, a adevărului și a vieții creștine. După căderea în păcatul adamic omul singur nu s-a mai putut ajuta cu nimic, a fost nevoie de intervenția directă a lui Dumnezeu pentru a salva omenirea de la prăbușirea inevitabilă în prăpastie. Printre norii gri s-a arătat la orizont soarele dreptății, al adevărului și al mântuirii, Cristos. El avea să lumineze lumea și să o ridice de pe marginea prăpastiei. Dumnezeu face dovada supremă a dragostei Sale față de om, față de lume și trimite pe pământul, atât de răvășit, pe Unicul Său Fiu. Isus vine între oameni pentru ca oamenii să cunoască dragostea și prietenia lui Dumnezeu. Pământul se face locaș pentru Isus Cristos, pentru ca cerul să se facă locuință a noastră, a pământenilor.

În această sfântă zi plină de duioșie și încărcată de credință și speranță, Cristos coboară pe pământ și ia chipul robului pentru a ne ridica pe noi până la ceruri, până aproape de Dumnezeu. E ziua sfântă a păcii și prieteniei, a bunei înțelegeri între oameni, iar noi, de bună voie să iertăm, să preamărim și să întâmpinăm pe Cristos, care vine să ne înalțe ca să primim prin El, înfierea. Cristos a venit în lume să-și întemeieze împărăția Sa, dar S-a născut în condiții de sărăcie de aceia El aduce un adevărat elogiu sărăciei și spiritului de umilință izvorul tuturor bunătăților și al fericirilor. *„El a venit să-și întemeieze împărăția înarmat, dar înarmat cu blândețea, cu bunătatea, cu*

*puterea cuvântului și mai ales cu iubirea, și o iubire atât de mare și de divină, încât urcarea Calvarului, chinurile crucii au fost izvorâte și atenuate de această iubire*¹

În ieslea sărăcăcioasă începe Evanghelia iubirii și a păcii, dar ea se înfăptuiește și se pecetluiește pe Golgota și este împodobită cu cununa suferinței, iar Crucea devine mărirea lui Cristos. Isus S-a făcut om ca să ne facă pe noi asemenea Lui, să ne asemănăm Lui prin practicarea virtuților. Să întâmpinăm nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos cu imn de bucurie: îngeri în ceruri cântă, noi pe pământ cântăm colinde în biserici, pe străzi, la casele bunilor gospodari; în case este bradul împodobit sărbătorește ca simbol al perenității omenirii pe acest pământ și un extraordinar exemplu viu al statorniciei și al verticalității. „Brazii se frâng, dar nu se îndoie”. Aceasta este metafora statorniciei de care are nevoie fiecare creștin pe calea s-a spre mântuire, cale luminată de nașterea Domnului Isus. Moș Crăciun împarte daruri copiilor ca simbol al dărnicii lui Cristos; El s-a născut pentru a Se dărui pe sine pentru iertarea păcatelor noastre.

Pentru a putea înainta în această lume zbuciumată, pe drumul onoarei, al demnității și al moralei creștine, avem nevoie de o credință vie și mai ales de harul lui Dumnezeu, pentru a dezvolta teologia iertării și a reconcilierii cu Dumnezeu și cu noi înșine. Să ne rugăm creștinește pentru dreptate, pace, iertare și dragoste pentru noi și pentru toate popoarele, pentru toate persoanele din lume, pentru toți prietenii și pentru cei care ne dușmănesc. Noi toți împreună și fiecare în parte, prin iertare și dragoste vom aduce pacea pe pământ dacă vom răstigni în sufletele noastre ura și neînțelegerea, dacă vom izgoni din

suflete lăcomia și plăcerea dezordonată și vom sădi în locul lor dragostea pentru a întâmpina sărbătoarea nașterii Domnului Isus cu inimă smerită și cu un gând curat. Sfântul Iosif și Fecioara Maria au fost primii oameni care au văzut Fața lui Dumnezeu Tatăl în persoana Fiului. Ce vedere minunată!

La nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos participă întregul Univers; cerurile îmbrățișează pământul, iar darul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl au împodobit omenirea cu podoaba nestrucăciunii: ieri eram robi, azi suntem fii; ieri eram în întuneric, azi suntem în lumină; ieri eram sortiți morții, azi suntem sortiți vieții veșnice; ieri umblam pe căi necunoscute și întunecate, azi umblăm pe calea cea adevărată și luminată de nașterea lui Cristos.

Acum se împlinesc prorociile: vechea Lege face loc Legii noi; acum începe Evanghelia Mântuirii; unde s-a sfârșit călătoria Mariei de acolo începe Calea Veșniciei; acum se întâlnește Întâiul Adam cu Noul Adam, Isus Cristos; strămoașa noastră Eva, acum s-a văzut cu Maica Vieții, Preacurata Fecioară Maria; acum începe zădărnicia puterii diavolului și viclenia șarpelui; acum se zdruncină temeliiile păcatului; acum începe îmblânzirea tiraniei morții; acum răsare Soarele dreptății și Lumina lumii; acum se deschide Calea spre Adevăr și Viață; acum se pun bazele împăcării noastre cu Dumnezeu prin Isus Cristos, Prințul păcii și Fiul omului.

Toate acestea care altădată patriarhii le preferau cu înflăcărare, profeții le preziceau, iar dreptii doreau să le vadă, s-au împlini acum. Dumnezeu pe pământ S-a arătat în trup și cu oamenii a petrecut. Să ne bucurăm și să ne veselim, iubitorilor întru Nașterea lui Cristos și cu inimă curată și mândrie smerită să zicem: „*mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*”. Doamne

¹ Pr. Nicula Alex. *Predici. Cuvântul iubirii*, Ed. Viața Creștină Cluj-N, 2006, p.280.

Isuse Cristoase trimite raza strălucirii tale și luminează calea sufletelor noastre spre

pace și mântuire, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Magerușan Ioan

MEMORIA ACTIVĂ

1 Decembrie, Sărbătoarea Unității Naționale Românești

Înfăptuirea statului național unitar România are ca premize ale unității sale originea română a poporului și limbii sale, componente ale conștiinței de neam. Încă din timpul unității sale în credința cu Roma, prin apostolii și preoții slujitori în limba latină, s-a întipărit veacuri de-a rândul conștiința apartenenței la populația romanică și de la formarea ca popor român în veacul al VII-lea se declara: român, rumân, rumânesc, limba românească.

Odată cu înfăptuirea unirii în credința a majorității românilor ardeleni în 1700 s-a introdus în cult limba română în locul slavonei, dominantă opt veacuri în bisericile românești, iar prin episcopul Ioan Inochentie Micu și tinerii trimiși la studii la Roma, Viena, Tîrnavia s-au pus bazele culturii moderne române, s-a creat programul ideologic politic al luptei pentru emanciparea socială și națională a poporului român și prin sutele de școli înființate din 1754 încoace, conștiința de neam s-a transformat în mod conștient în conștiința națională.

Prin *Supplex Libellus Valachorum din 1791* se cerea Dietei și împăratului recunoașterea populației românești ca a patra în Principatul Transilvaniei, iar prin *Revoluția din 1848-1849* pe Câmpul Libertății din Blaj cei 40.000 de români cereau ieșirea din iobagie, separarea politică, militară și economică de Ungaria. Înființarea **Astrei** în 1861 la Sibiu a devenit instrumentul, instituția prin care românii își afirmă conștient idealurile lor

naționale. **Pronunciamentul de la Blaj** din 1868, prin care se cerea autonomia Transilvaniei contra dualismului austro-ungar, iar 1881 unificarea celor două partide naționale, existente din 1869 în **Partidul Național al Românilor în Ungaria și Transilvania** consolidează conștiința politica românească și prin procesul **Memorandumului din 1894** și condamnarea memorandiștilor la temnițe grele prin glasul lui dr. Ioan Rațiu, pledează drepturile poporului român la existența liberă: **"existența unui popor nu se discută ci se afirmă"**.

Comemorarea semicentenarului "Astrei" în 1911, la Blaj, a fost onorată de peste 30.000 de persoane din Transilvania și Banat și de reprezentanții culturii și vieții politice din Regatul României: G. Cosbuc, Ștef. O. Iosif, I. L. Caragiale, N. Iorga și mitropoliții I. Mețianu și V. Mihali. Era un preludiv al Adunării Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918. Izbucnirea Primului Război Mondial în 22 iunie 1914 a pus România în neutralitate până în 27 august 1916, când Regele Ferdinand I și guvernul I. I. C. Brătianu, în baza Tratatului de Alianță al României cu Puterile Antantei, i se garantau integritatea teritorială, dreptul de a-și elibera frații și teritoriile din cuprinsul Monarhiei Austro-Ungare, au declarat război Austro-Ungariei. Armata română a trecut Carpații și prin bătălii grele a cucerit partea sudică a Ardealului,

stăpânindu-o 40 de zile, însă atacata din nord de Mareșalul Flakenhayn și din sud de Mareșalul Mackensen, se retrase, pierdu Bucureștiul în 6 decembrie și trecu în Moldova, oprindu-se pe Milcov. În aceasta grea situație, mitropolitul Vasile Mangra, prin episcopul Miron Cristea al Caransebesului și Ioan Papp al Aradului, prin Ordinul Circular nr. 8980 din 1916 declara România ca "noul nostru dușman" și cer soldaților ortodocși să tragă fără milă în armata română care a venit să îi elibereze de stăpânirea austro-ungară. În alte două circulare episcopul Miron Cristea și Ioan Papp cer poporului credincios să lupte pentru patria lor ungară (Telegraful Român nr. 86 din 31 octombrie 1916). Sosirea celor peste 30.000 de voluntari români ardeleni de la Darnița-Kiev, dezertați la ruși, ca luptători în armata română în vara lui 1917, la Iași, participă la luptele victorioase de la Mărăști, Mărășești și Oituz, salvând ocuparea Moldovei de germani și scoaterea României din război. Încheierea Păcii de la Brest-Litovsk cu Rusia Sovietică, România ajunsă încercuită și obligată să încheie prin guvernul filo-german Marghiloman, Pacea de la București, din 7 mai 1918 prin care bogățiile țării și însemnate părți ale teritoriului este ocupat de Puterile Centrale. În fața ofensivei victorioase a francezilor și americanilor, împăratul Carol cere pace Antantei în aceste condiții, reprezentanții celor două partide PNR și PSD, în Conferința Națională din Oradea din 12 octombrie 1918 însărcinează pe deputatul Alexandru Vaida, care în ședința Parlamentului de la Budapesta, din 18 octombrie 1918, reprezenta Declarația de la Oradea, prin care afirmă dreptul la autodeterminare și separare a națiunii române de Ungaria. În 31 octombrie Tisza Istvan este asasinat și guvernul Mihaly Karoly proclamă Ungaria Republica Populară independentă de Austria. În 30 octombrie

România reîntră în război pentru anularea Păcii de la Buftea-București și recăstigarea pozițiilor internaționale stipulate prin Tratatul de Alianță din 1916. În 31 octombrie 1918 se constituie Consiliul Național Român pe baza de paritate: 6 membrii PNR, 6 membrii PSD, iar la Viena, fără a ști unii de alții, Comitetul Național al Românilor din Transilvania și Senatul Militar Român, sub conducerea generalului Ioan Boieru, capitanul lui Traian Popa, toate sub conducerea politică a lui Iuliu Maniu.

În 13 noiembrie sosește la Arad, delegația guvernului Karoly. M. sub conducerea ministrului naționalităților Jaszi Oskar, pentru a determina CNR Central să rămână în Ungaria cele 23 de comitate românești, cu drepturi egale cu ungurii. După două zile de tratative, în 14 noiembrie se resping propunerile lui Jaszi, prin glasul lui Iuliu Maniu: "Telejes elszokodast - Despărțirea totală de Ungaria". Jaszi și delegația au înțeles că n-au nici o șansă să-i înduplece pe români să mai accepte pe mai departe jugul stăpânirii străine. Și-au făcut bagajele și au plecat la Budapesta. Acest răspuns al lui Maniu a avut urmări definitive asupra destinului poporului român. Dacă ar fi acceptat investirea lor de către guvernul maghiar de a administra județele în numele acestuia, atunci nu s-ar fi organizat Adunarea Națională de la Alba Iulia de la 1 Decembrie 1918, la care au hotărât în unanimitate și entuziasm unirea cu țara-mamă-România a Transilvaniei și nici la Conferința Păcii nu s-ar fi recunoscut românilor dreptul la autogovernare proprie, întrucât nu au cerut-o. **Maniu a salvat definitiv dreptul românilor la autodeterminare.** La chemarea CNRC din Arad, publicată de ziarul "Românul" din Arad și "Unirea" de la Blaj, românii s-au adunat, în ciuda piedicilor puse de autoritățile maghiare în număr de peste 100.000, sub îndrumarea episcopilor și

preoților lor, care în ziua Sf. Arhangheli Mihail și Gavril, 8 noiembrie 1918 au dat *Adeziunea Comună la Consiliul Național Român Central din Arad*, în care spuneau: "Noi, subsemnații episcopi ai Bisericii Ortodoxe Românești și Greco-Catolice Române, avem convingerea că interesele de viață ale neamului românesc ai cărui păstori sufletești suntem, pretind că un imperativ categoric înfăptuirea acestui drept la libera dispunere și față de neamul nostru. Recunoaștem CNRC ca reprezentant și conducător politic al națiunii române din Ungaria și Transilvania, simtindu-ne îndreptățiți și îndatorați ca fii credincioși ai națiunii noastre, conlucrând din toate puterile la întruparea aspirațiilor noastre naționale... Ioan I. Papp - episcop de Arad și locișitor de mitropolit, dr. Demetriu Radu, episcop greco-catolic de Oradea Mare, dr. E. Miron Cristea, episcop ortodox al Caransebesului, dr. Valeriu Traian Frentiu, episcopul Lugojului, dr. Iuliu Hossu, episcop greco-catolic român al Gherlei " (Ion Clopoțel, *Revoluția din 1918*, Cluj, 1926, p. 75). Vicarul mitropolitan dr. Vasile Suciu al Blajului și episcop dr. Iuliu Hossu de la Gherla, prin Circularele lor din noiembrie 1918, au îndrumat poporul credincios să fie prezenți la 1 Decembrie la Adunarea Națională de la Alba Iulia, sărbătoarea Invierii Neamului. **Adunarea Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918** a fost prezidată de **Gheorghe Pop de Băsești, președintele Partidului Național Român**, de episcopii Ioan I. Papp al Aradului și dr. Demetriu Radu al Oradiei, coopreședinți în Casina Militară din Alba Iulia, în prezența celor 1228 delegați cu "credențional", 5 episcopi, 4 vicari episcopali, 120 de protopopi, reprezentanții României, reprezentanții Basarabiei, Pantilimon Halipa - vicepreședintele Sfatului Țării și delegatul Cazacliu, profesor Alecu Procopovici, reprezentantul Bucovinei, reprezentanții

Corpului Voluntarilor din Transilvania și Ungaria, cu sediul la Iași, dr. Victor Deleu, Vasile Osvada, Toma Vasinca, Eugen Goga și Bihorean. După săvârșirea sfintelor slujbe de arhieriei și preoții ortodocși și greco-catolici în bisericile din oraș, delegații oficiali au intrat în sala Casinei Militare, iar mulțimile de participanți s-au îndreptat spre câmpia din marginea orașului, Câmpul lui Horea. Intrați în sala Casinei Militare, convocatorul Adunării dr. Stefan Ciceo Pop, președintele CNR Central, prezintă ziarul oficial festiv al "Adunării **Alba Iulia**", realizat de Zaharia Munteanu, Alexandru Borza, Alexandru Ciura, Alexandru Lupeanu Melin, cu vibrantul salut: "Bine ați venit în sfânta cetate de durere și de slavă a neamului românesc." și în discursul sau introductiv trece în revista suferințele îndurate de poporul român din partea nobilimii maghiare, hotărârea luată în baza dreptului la autodeterminare națională exprimat de președintele SUA, Wilson, și exprimată în Parlamentul Ungariei în 18 noiembrie de deputatul Alexandru Vaida, pentru care a fost convocată Adunarea Națională. Salută prezența delegaților la aceasta măreață Adunare Națională și dă cuvântul raportorului dr. Ioan Suciu, care arată că sunt prezenți cei chemați oficial să decidă asupra sorții poporului român. Comisia alege președinte pe Gh. Pop de Băsești, președintele PNR, care rostește această cuvântare: "Preaiubiții mei, națiunea română la toate evenimentele mari istorice în trecut și astfel și astăzi, s-a adunat pentru a decide asupra sorții sale. În 1848 marele an al zguduirilor și prefacerilor sociale și al scuturării lanțurilor purtate de veacuri, neamul nostru s-a adunat pe Câmpul Liberației din Blaj, ca să își frângă cătușele iobagiei. Dușmanii seculari care ne-au ținut veacuri de-a rândul în lanțuri fizice, ne-au ținut până ieri înlântuiți sufletește, înăbușind cu brutalitate toate

manifestarile sufletului românesc dornic de libertate și cultura națională. Lanțurile acestei robii suntem chemați, fraților, să le zdrobim astăzi în această mare Adunare Națională a tuturor românilor din Ungaria și Transilvania, aici pe pământul stropit cu sângele martirilor Horea și Cloșca. Vrem să zdrobim lanțurile robiei noastre sufletești prin realizarea marelui vis al lui Mihai Viteazul, unirea

tuturor celor de o limbă și de o lege într-un singur și nedespărțit stat românesc. Dumnezeu să binecuvinteze sfatul și lucrările noastre. Salutându-vă cu toată căldura inimii mele, declar Adunarea Națională a tuturor românilor din Ungaria și Transilvania deschisă." (aplauze)

A luat cuvântul **Vasile Goldiș**, care a spus între altele: "Veacuri de-a rândul, poporul românesc, adevărul și legitimul proprietar al pământului ce fusese odinioara Dacia Romană, a fost socotit străin și sclav pe pământul strămoșesc...Teritoriile locuite de români de la descălecarea lui Traian și până astăzi au fost teritorii românești...unirea Românilor într-un singur stat va fi statornică și garantată prin istoria pe mai departe a lumii, dacă va răspunde tuturor îndatoririlor impuse prin noua concepție a civilizațiunii, dacă ea ne va inspira datoria să nu pedepsim progenitura pentru păcatele părinților și, ca urmare, va trebui să se asigure tuturor neamurilor și tuturor indivizilor, conlocuitori pe pământul românesc, aceleași drepturi și aceleași datorințe. Civilizațiunea care ne-a eliberat pretinde de la noi respectul pentru dânsa și ne obligă să prăbușim în noul nostru stat orice privilegiu și să

statorim ca fundament al acestui stat: munca și răsplata e integrală."

Președintele a dat cuvântul lui **Iuliu Maniu**, al cărui discurs a afirmat printre altele: "Istoria ne-a învățat că nu trebuie să așteptăm nimic de la împărații străini și de la fiii altor neamuri, ci de la propriile noastre puteri. Adevărul ce ne călăuzește acum, că singura forță care ne poate ținea în viitor, e aceea provenită din unirea tuturor românilor. Aceasta unire noi avem dreptul să o pretindem pe baza ființei noastre naționale unitare...trebuie să cerem încorporarea fără întârziere și pe veci într-un singur stat al tuturor românilor..."

Social-democratul **Iosif Jumanca** a spus: "Social-democrația nu-i identică cu lipsa simțului național...noi muncitorii români simțim una cu întreg neamul românesc..."

Nemaicerând alții cuvântul, președintele G. Pop de Băsești cere Adunării aprecieri asupra Rezoluțiunii propusa de V. Goldiș. Adunarea, prin aplauze, aproba Rezoluțiunea, strigând: "Trăiască regele nostru Ferdinand, trăiască regina Maria, trăiască dinastia Română ! Vrem o singură Românie a tuturor Românilor!"

I se dă cuvântul lui **Al. Vaida Voievod**, care arată că până la înfăptuirea tehnică a unirii, numai după Constituanta României Mari este nevoie de un organ propriu al lor, în stare să conducă sub controlul unei reprezentanțe a poporului, chestiunile administrative și judiciare. Propune ca Marele Sfat Național, prevăzut de punctul 9 al Rezoluției primite, să cuprindă 250 de membri aleși imediat de aceasta, Adunare căreia îi vor aparține și membrii episcopatului. Se aprobă și Vaida citește lista celor propuși, votată în unanimitate, după care episcopul dr. Demetriu Radu aduce călduroase mulțumiri, în numele Adunării Naționale, președintelui G.

Pop de Băsești, prin puternice ovații, iar episcopul Ioan I Papp aseamăna ziua de azi cu 3-15 mai 1848, și Adunarea intonează imnul național "Deșteaptă-te române!" cu entuziasm.

Președintele suspendă ședința și îndeamnă participanții să treacă pe Câmpul lui Horea pentru a aduce la cunoștința sutelor de mii de români hotărârile luate. Pleacă toți acolo. De pe tribuna ridicată **episcopul Miron Cristea** exprimă în cuvântarea sa, printre altele: "Ca o santinelă neadormită și credincioasă organizației și civilizațiunii române a răspândit acest popor lumina culturii latine, prefăcând aceste plaiuri și ținuturi, pe atunci încă salbatice, în *"Dacia Felix"*...Dar năvalirea hunilor și a altor popoare barbare ne-a adus de "am

zăcut veacuri întregi în cea mai neagră iobagie" ...Și când tiranii noștri seculari au intrat în sfintele noastre biserici și au pângărit altarele lor, pe cât de sfinte pe atât și de românești, frații noștri liberi n-au mai putut suferi umilirea noastră, au trecut la eliberarea noastră...Dar chiar de s-ar fi șters din sufletul nostru orice

amintire a muceniei noastre de veacuri, și încă nu ne puteam gândi astăzi la altceva decât la aceea ce au hotărât și făcut frații noștri din Basarabia și Bucovina, adică la unirea cu scumpa noastră Românie, alipindu-i întreg

pământul românesc...Avem ferma convingere că, precum noi, cei adunați la Alba Iulia am hotărât azi cu glas unanim unirea cu România, așa și glasul întregii națiuni românești se va concentra azi asupra

singurei dorințe pe care o pot exprima în trei cuvinte: "Pân-la Tisa!". După aceste cuvinte poftesc pe Preasfințitul **episcop dr. Iuliu Hossu** de la Gherla să citească hotărârea adusă în această privință", a spus președintele G. Pop de Băsești. *Preasfinția Sa* a spus: "FRAȚILOR! Ceasul plinirii vremii este acesta, când Dumnezeu Atotputernicul rostește, prin poporul Său credincios, dreptatea SA însetată de veacuri. Astăzi, prin hotărârea noastră se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri: ne unim pe veci cu Țara-mamă România... A biruit dreptatea. Acesta-i ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui. Suferințele veacurilor se îmbracă în lumina sa cu binecuvântare (în acel moment iese

soarele de sub norii ce acopereau până atunci întreg orizontul, mulțimea erupe într-un entuziam înflăcarat). Cuvintele Domnului se plinesc și aici întru plinirea dreptății dumnezeiești: *Mulți au dorit să vadă ce vedeți voi și n-au văzut și să audă ce auziți voi și n-au auzit. Ochii voștri sunt fericiți că văd și urechile voastre ferice că aud. Văd ziua întregirii neamului și aud bunavestirea dreptății lui Dumnezeu. Ascultați români fericiți, bunavestirea Unirii voastre pe veci cu Țara-mamă Romania. La lumina celor spuse până aici, din încredintarea și în numele Marelui Sfat al Națiunii Române din Ungaria, Banat și Transilvania, rog Mărita Adunare Națională să binevoiască a primi și enunța ca ale sale următoarele hotărâri:"*

Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptați la Alba Iulia, în 1 decembrie 1918 decretează unirea acelor români și atuturilor teritoriile locuite de dînșii cu România (aplauze frenetice). Traiască România Mare!

Fericit am vestit hotărârea

judecații lui Dumnezeu prin reprezentanții a toată suflarea românească; fericiți voi care ați pecetluit pe veci Unirea cu Țara-mamă... De acum o România Mare, întemeiată pe dreptatea lui Dumnezeu și pe credința poporului Său.

Dreptate și adevăr la temelia României întregite... Traiască România Mare, una și în veci nedespărțită. Amin." Aplauze entuziate.

(Urmează îmbrățișarea cu preasfinția sa dr. Miron Cristea, atunci episcop de Caransebeș, în fața mulțimii entuziaste. Episcopul Iuliu Hossu a spus: "Pe cum ne vedeti aici îmbrățișati frățeste, așa să rămână îmbrățișați, pe veci, toți românii."

Delegația numită din: Vasile Goldiș, Vaida Voevod, episcop Iuliu Hossu și episcop Miron Cristea în 12 decembrie 1918 au prezentat Regelui Ferdinand I și guvernului I. C. Bratianu actul Unirii.

Acest eveniment stralucit al unirii tuturor românilor într-un singur Stat Național suveran și independent, Romania Mare, îl sărbătorim la 1 Decembrie 1918 în Calendarul Națiunii Române. **Pr. prof.univ. dr. Ioan Bota**

SINAXAR

Mihea, profetul nașterii lui Mesia

Numele *Mihea* este o formă prescurtată din *Mika-ja(hu)* sau *Mika-el* și înseamnă „Cine e ca Iahve/Dumnezeu (El)?”. Acest nume care exprimă o mărturisire de credință este un nume de persoană printre cele mai iubite și frecvente din Vechiul Testament și preamărește unicitatea Dumnezeului lui Israel, incomparabil între toate divinitățile. Astfel, în Isaia (44,6), Iahve declară: *„Nu este un alt Dumnezeu în*

afară de mine” și pune întrebarea: *„Cine este ca mine?”*. Un comentariu la acest nume se găsește chiar în cartea lui Mihea, unde spre sfârșit se afirmă: *„Care Dumnezeu este ca tine, care ștergi fărădelegea și ierți păcatul?”*

Numele cu forma *„Cine este ca ... (numele divinității)?”* este atestat în scrierile cuneiforme începând cu al treilea mileniu î.C. În urma săpăturilor din cetatea imperială Ebla, în nordul Siriei, au

fost descoperite și nume precum *Mi-Ka-Ya* (*Ya* aici nu este Jahve, ci un sufix hipocoristic, adică un element folosit pentru a compune forme de alint) și *Mi-Ka-Il*, o dovadă surprinzătoare a faptului că numele Micha(el) este în uz de peste patru mii de ani.

Profilul istoric

Mihea, unul din cei doisprezece profeți minori, este orginar din Moreset, un mic centru locuit pe colinele din Iuda, situat la circa 35 km de Ierusalim. Nu avem alte știri despre el. Nu este transmis nici măcar numele tatălui său, cum se face de obicei în alte cazuri. Nu cunoaștem ocupația lui și nimic nu ni se spune despre experiența vocației, nici unde nici în fața cui a vorbit ca profet. Potrivit antetului cărții care-i poartă numele, el a fost activ sub domnia regilor din Iuda Iotam (739-734), Ahaz (734-728) și Ezechia (728-699). A fost așadar contemporan al profetului Amos și al profetului Isaia, activ acesta din urmă, în regatul din Sud, a cărei predicare cade între anii 739 și 701. Din câte se pare, Mihea a fost mai prezent în timpul lui Ezechia, pentru că în Ier 26,18 se vorbește despre el în următorii termeni: *„Mihea din Moreset, care a fost profet în timpul lui Ezechia, regele lui Iuda”*.

Greutatea de a fi profet în vremuri tulburi

Cartea sa începe cu o amenințare adresată Samariei (1,2-7), prin care anunță cetății propria distrugere: *„De aceea, voi reduce Samaria la o grămadă de ruine, la un câmp de plantat vie”*. Pentru că începând cu campania militară condusă în Palestina de regele asirian Tiglat Pileser al III-lea (745-727) în anul 734, dispariția regatului de Nord se profila în termeni tot mai clari, până când la sfârșit, capitala Samaria, pe care Salmanassar al V-lea (727-722) a înconjurat-o în stare de asediu din 725 până în 722, în 722 a fost cucerită de Sargon al II-lea (722-705), Mihea trebuie

să fi desășurat activitatea sa de profet între anii 733-723.

Dar posibilitatea căderii Samariei comporta o perspectiva unui destin analog pentru Ierusalim și Iuda. De aceea, Mihea îi îndeamnă pe conaționali săi, stabiliți la Sefela, la o lamentație penitențială (1,8-16), să umble *„goi și desculți”*, sub aparența unui prizonier dezonorat, plângând și lamentând dispariția temută a țării.

Mihea a fost un profet de nenorociri, constrâns să amenințe cu nimicirea Samariei, a Ierusalimului și a lui Iuda din vina capilor politici, a principilor și a judecătorilor, a preoților și a profeților: *„ei urăsc binele și iubesc răul, devorează poporul meu, smulg piele de pe oameni și le sfărâmă oasele”* (3,2). Inițial, Mihea se dăruiește cu compasiune și zel în favoarea persoanelor asuprite și exploatare din patria sa. Aici, miniștrii, oficialii și soldații garnizoanelor vecine au smuls de la oamenii simpli casele și ogoarele, privându-i de propriul pământ (2,1-11). Faptul că Mihea este angajat cu atâta ardoare și curaj pentru salvarea drepturilor celor neapărați din fața violenței și ambiției celor puternici, dă de înțeles că era un om de prestigiu, probabil un bătrân al satului, care în această funcție reprezenta exigențele comunității sale chiar și la Ierusalim. Aici, el condamnă aviditatea profeților (3,5-8), corupția judecătorilor, febrila activitate de construcții finanțată cu sânge și nedreptate (3,9-11). Mai mult, în mijlocul unor asemenea activități, mai au curajul să proclame încrederea în Dumnezeu: *„Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu ne va lovi niciun rău!”* (3,11). Dar acestei camarile ipocrite și complăcută, Mihea vestește o pedeapsă nemaiauzită: *„Ierusalimul va deveni o grămadă de dărămturi, muntele templului un deal sălbatic”* (3,12), un oracol care trebuia să răsună ca prăbușirea unui munte. Niciun profet nu a îndrăznit vreodată să

vorbească astfel despre Ierusalim. Ce efect nebănuit putea să aibă acest oracol fără egal se poate vedea din faptul că chiar și o sută de ani mai târziu populația își va aduce aminte de el (cf Ier 26,18), când Ieremia exprimă aceeași amenințare. Dacă poporul iritat în fața acestor cuvinte decide să-l elimine pe Ieremia, ne putem imagina în ce măsură Mihea a pus degetul pe rană, expunându-se la reacții furibunde.

Povară și mântuire

Mihea a vestit însă și mântuirea, chiar dacă nu în mod direct. Cartea care poartă numele lui cuprinde șapte capitole și are nu doar oracole de amenințare (capitolele 1-3 și 6-7,7) dar și două nuclee de făgăduințe, care urmează amenințărilor (4-5 și 7,8-20). În timp ce culegerea de cuvinte din capitolele 1-3 (cu excepția 2,12-13) este atribuită de aproape toți cercetătorii lui Mihea, celelalte capitole, mai ales 4-5, sunt discutate și unii le datează, în totalitate sau parțial, din perioada post-exilică. Astfel, 4,9-14 presupune cucerirea Ierusalimului din 586 î.C. și deportarea în Babilon; 4,1-4 presupune reconstruirea templului din 515; versetul 7,11 care vorbește despre zidurile reconstruite ale Ierusalimului, trebuie să fi fost compus cu puțin timp înainte de Esdra, în timpul căreia zidurile au fost reedificate, în anul 458. În acest fel, fondul istoric al cărții lui Mihea îmbrățișează un arc de timp de aproximativ 300 de ani.

Pasajul care vorbește despre pelerinajul popoarelor spre Sion (4,1-5) cuprinde oracolul citat foarte des, dar care de fapt trebuie raporta la sfârșitul timpurilor: „vor preface săbiile lor în fiare de plug și lăncile lor în cosoare” (v.3); același vers se găsește și în Is 2,2-4, dar foarte probabil nu este nici al profetului Isaia nici al lui Mihea. Această expresie post-exilică despre viitoarea preamărire a Sionului a fost pus în mod intenționat de redactorul sacru, ca un contrast, imediat

după vestirea distrugerii Ierusalimului, pentru a da expresie speranței că Dumnezeu, în cele din urmă, nu vrea distrugerea, ci reînnoirea radicală a omului.

Lectura posterității

Din cartea lui Mihea este cunoscută mai ales profeția referitoare la Mesia, care provine de la Betleem, la care fac referință cărturarii regelui Irod (Mt 2,4-6): „*Și tu, Betleeme Efrata, atât de mic pentru a fi între cetățile reședință ale lui Iuda, din tine îmi va ieși cel care trebuie să fie stăpânitor peste Israel; obârșia lui este din vechime, din zilele veșniciei*” (5,1). Dacă această prezicere mesianică provine efectiv de la Mihea, cum consideră unii, este problematic întrucât presupune în mod clar (ca în 4,8) sfârșitul dinastiei davidice.

Și față de amenințările din 6,1-7,7, atribuite recent aproape în întregime lui Mihea, s-au ridicat unele obiecții. Aici găsim un vers renumit, imprimat în memoria creștinilor pentru că face parte din reproșurile cântate în Vinerea Sfântă, în timpul adorației Sfintei Cruci, cu dojana și plânsul lui Cristos față de poporul său infidel: „*Poporul meu! Ce ți-am făcut și cu ce te-am împovărat? Răspunde-mi!*” (6,3).

Dar cuvintele cele mai citate sunt din 6,8, care cuprind în mod minunat și concis chintesența unei vieți plăcute lui Dumnezeu: „*Ți s-a arătat, omule, ceea ce este bun și ceea ce cere Domnul de la tine: să practici dreptatea, să iubești bunătatea și fidelitatea, să mergi cu smerenie înaintea Dumnezeului tău!*”.

(Text inspirat și adaptat liber după Paul Maiberger, *Marile figuri ale Vechiului Testament*, Mainz 1990; tr.it., Brescia 1995).

AMVON

Predică la înmormântare Moartea, trecere pe tărâmul veșniciei

Sfânta Evanghelie ne vorbește despre *mai marele sinagogii*, al cărui nume era Iair. Acesta avea o singură fiică, în vârstă de 12 ani, care era pe moarte, fapt care îl determină să ceară ajutorul lui Isus. Răspunzând la dorința acestuia, Mântuitorul pornește spre casa lui. Dar, iată că cineva din partea familiei lui Iair vine să-l înștiințeze că i-a murit fiica, și ca atare, nu mai este necesară prezența lui Isus în casa lui. Dar Domnul, auzind acest cuvânt, i-a zis lui Iair: „Nu te teme; tu crede numai, și ea se va mântui” (Lc. 8, 50). Ajungând la casa lui Iair, i-a încurajat pe cei care o plângeau, spunându-le: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme”. Apoi, a apucat-o de mână, adresându-i cuvintele: „Copilă, scoală-te!”. În acel moment, fata a înviat, adeverindu-se cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, care zice că moartea nu este „nimic altceva decât un somn”. După cum cel ce adoarme seara, se trezește dimineața cu o putere de viață reînnoită, așa cel ce adoarme cu somnul morții trupești, se va trezi la o viață nouă, nemuritoare, în ziua învierii de obște. Moartea vine pentru fiecare, iar cine petrece la locul de veci pe un oarecare, fie el și tânăr, să nu fie întristat. Chiar și păgânii, care nu aveau credința în înviere, găseau motive de consolare în fața morții. Se spune că un înțelept din antichitate a fost înștiințat că fiul său a murit. El însă i-a zis celui ce-i adusese această veste: „Știam că va muri, din ziua în care s-a născut”. Dacă acest păgân s-a consolât în fața morții, cu atât mai mult trebuie să ne mângâiem noi,

cărora Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem” (Rom. 14, 8). Iar Tertulian scrie: „Cât privește adormirea cuiva, trebuie știut că acolo unde este înviere, lipsește durerea morții”. Pe acest pământ, nimic nu este statornic. Chiar noi oamenii suntem trecători și așteptăm o zi când această viață se va sfârși. O persoană spunea: „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru sfârșituri; sfârșitul unei întâlniri lungi, sfârșitul unei slujbe, sfârșitul unui drum. Când totul s-a terminat, suntem liberi și mergem acasă”. Întocmai așa este și cu viața noastră. Această viață ar putea fi plictisitoare dacă nu ar avea sfârșit. Dar, ea are sfârșit, și când s-a încheiat, noi, care suntem oaspeți pe acest pământ, mergem în țara natală, în patria din ceruri, unde ne așteaptă Cristos, unde nu este tristețe și suspin. Sfârșitul devine un nou început. Conferind aici fiecărei clipe o valoare cu ecou în veșnicie, se cuvine să lucrăm neîncetat și să așteptăm sfârșitul cu cugetul împăcat, ca „un câștig” (Filip. 1, 21), ca o „mutare” la viața cea netrecătoare. Cel credincios își iubește moartea ca pe un prieten care îl duce acasă, la Dumnezeu. Mântuitorul nostru Isus Cristos a înlocuit groaza morții cu bucuria învierii. El a înlăturat tragicul morții de aici prin realitatea mângâietoare de dincolo. Prin Învierea Sa a sfărâmat puterea morții. De Sfintele Paști, cântăm: „Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață

dăruindu-le". Învierea lui Cristos este „moartea morții” noastre, precum arată Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Mântuitorul spune: „*Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel Ce M-a trimis pe Mine, are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață*” (In. 5, 24). Așadar, pentru creștini viața pământească este doar un fragment dintr-un întreg, pe care nu-l vedem, dar îl dorim, este o prefață la o altă viață, pe care conștiința morală o sesizează. Dorul după cer este o virtute prețioasă a creștinului evlavios. Niciodată moartea nu i-a înspăimântat pe Sfinți. Dacă s-au temut de ceva, Sfinții s-au temut că nu sunt pregătiți pentru moarte. Apostolul Pavel vede în moarte prilejul de a se uni deplin cu Cristos. La fel vedeau moartea și martirii. Moartea este înfricoșătoare numai pentru aceia care nu se gândesc la ea și nu se pregătesc pentru ea cu o viață bună.

Fericiți sunt creștinii care, de la leagăn până la mormânt, trăiesc o viață fără prihană, în acord cu majestatea tainică a lui Dumnezeu. Pentru aceștia moartea nu-i o catastrofă, ci o transpunere lină pe tărâmul de dincolo de zare. O frumoasă vorba ne îndeamnă astfel: „*Meditează îndelung cine ești, ce faci, de unde vii și încotro te îndrepti*”. Prin ea, suntem invitați la reculegere, suntem sfătuiți să nu privim viața cu

ușurăte, ci în profunzimea ei, ca prilej ce ni se dă o singură dată, spre a ne realiza ca ființe create, „*cu puțin micșorate față de îngeri, încununată cu mărire și cu cinste*” (cf. Ps. 8, 5). Viața nu este arbitrară; ea este unică, singura care ne este dată. Deci trebuie să reflectăm serios ce facem cu ea. Orice risipă este definitivă.

Iubiții mei,

Pe noi, creștinii, credința în viața viitoare și într-o judecată obiectivă ne ajută să ne ferim de urgența păcatului și să ne păstrăm sănătatea morală. Înțeleptul biblic Isus, fiul lui Sirah, ne îndeamnă astfel: „*Adu-ți aminte de sfârșitul tău și nu vei păcătu niciodată*” (Sirah7, 38). Cine crede în dreptatea și răsplata dumnezeiască are puterea necesară de a înfăptui binele și de a înfrunta nenorocirile acestei vieți. Nu trebuie să ne înspăimântăm de moarte, dar nici să o nesocotim. Datoria noastră este să ne silim a fi gata s-o primim ca pe o barcă ce ne trece de pe un țărm pe alt țărm al vieții. Pentru fiecare zi trăită, să mulțumim și să dăm laudă lui Dumnezeu, gândindu-ne că ar putea fi ultima. Acest mod de viețuire este o înțelepciune admirabilă, pe care având-o, fiecare din noi poate spune în ceasul morții: „*Doamne Isuse, primește sufletul meu!*” (Fapte 7, 59). Amin.

Pr. Ioan Șanta

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Sfințirea noii capele greco-catolice din Bobota

Ziua de 16 septembrie 2012 a reprezentat o zi de sărbătoare pentru comunitatea greco-catolică din satul sălăjean Bobota, datorită sfințirii noii

capele din localitate. La evenimentul pregătit într-un interval de timp foarte scurt și-au adus aportul mai mulți credincioși greco-catolici din diverse

parohii. Sărbătoarea a început la orele 09:00 ale dimineții cu o procesiune de la vechea locație către noua capelă. De pe vechiul altar au fost aduse Sfânta Taină a Euharistiei, Evanghelia și Antimisul – purtate de trei preoți – urmate de adunarea credincioșilor prezentă la eveniment. Intrându-se într-o nouă casă, nu a lipsit slujba de sfințire a noului locaș de cult – o clădire recondiționată pentru comunitatea din Bobota. Slujba de sfințire a fost urmată de Sfânta Liturghie condusă de părintele protopop Nicolae Bodea și animată de corul tinerilor din parohiile „Sfânta Familie” – Zalău, și „Sfânta Treime” – Șimleu Silvaniei, coordonați de surorile din Congregația „Institutul Preasfintei Inimi a lui Isus” din Zalău. La Sfânta Liturghie au mai participat pr. Alexandru Fiț - Bocșa, pr. Marius Crișan - Supuru de Jos, pr. Cristian Laslo - parohul comunității din Bobota. În cuvântul de mulțumire de la sfârșitul slujbelor, părintele paroh a amintit în mare persoanele care au contribuit la renovarea noii locații, oameni cu viziune și devotament față

de Dumnezeu și aproapele. S-au adus mulțumiri membrilor comunității din Bobota care, în pofida vremii și a altor piedici, s-au străduit să facă noua locație cât mai primitoare și înălțătoare pentru a-și aduce jertfele de rugăciune înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, a fost anunțat și hramul pe care noua locație îl va

purta – „Aducerea la Templu a Maicii Domnului” – sărbătoare celebrată anual în data de 21 noiembrie. „Aceasta pentru a sublinia o dorință a acestei comunități – aceea de a sluji la altarul strămoșilor noștri. Deocamdată nu putem celebra nici măcar slujbe alternative! Dar această capelă ne va aduce aminte de marii noștri înaintași: pr. Valentin Coposu, pr. Trufaș, pr. Filip, ce au pătit pentru credința lor. Prezența noastră în această capelă nu ne va denigra în fața nimănui, ci ne va ridica în ochii lui Dumnezeu pentru că putem să ne rugăm oriunde în Spirit și adevăr. Putem să-I aducem mărire oriunde! Și vom face aceasta până la sfârșitul veacurilor, deoarece după noi vor veni cu siguranță alții, iar acești tineri minunați sunt dovada că stindardul Bisericii noastre se înalță pe culmi din ce în ce mai înalte (...)” a afirmat părintele Cristian Laslo. Sărbătoarea din Bobota s-a încheiat cu o masă la Căminul Cultural din localitate, pus la dispoziție de către autoritățile locale. sursa www.egco.ro

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Cardinalul Lucian Mureșan,
membru de onoare al Academiei Române**

Academia Română a ales, prin vot secret, cinci noi membri titulari, patru membri de onoare din țară - printre care filosoful Mihai Sora și cardinalul Lucian Muresan - și trei noi membri de onoare din străinătate, în Adunarea Generală care a avut loc astăzi, 24 octombrie 2012, informează forul cultural și științific.

Noii membri titulari ai Academiei Române sunt: Constantin Toma (secția de științe biologice), Mihail Cernea (secția de științe economice, juridice și sociologie), Alexandru Boboc (secția de filosofie, teologie, psihologie și pedagogie), Cornel Țăranu (secția de arte, arhitectura și audiovizual), Gheorghe Păun (secția de știință și tehnologia informației).

Membri de onoare din țară au fost aleși Ioan Căprosu (secția de științe istorice și arheologie), Petre T. Frangopol (secția de științe chimice), Mihai Sora (secția de filosofie, teologie, psihologie și pedagogie), cardinalul Lucian Mureșan (secția filosofie, teologie, psihologie și pedagogie). Cei trei membri onorifici din străinătate aleși de plenul Academiei Române sunt: Theodor W Hansch, Mihail C. Roco și Stefan Hell.

Cardinalul Lucian Mureșan s-a născut pe 23 mai 1931, în Ferneziu. După Revoluție și legalizarea Bisericii Române Unite, pe 3 martie 1990, Papa Ioan Paul al II-lea l-a numit episcop al Episcopiei de Maramureș, fiind, în ordine cronologică, al treilea episcop al acestei eparhii. Lucian Mureșan, arhiepiscopul major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, a fost numit cardinal de Papa Benedict al XVI-lea, în februarie 2012. Arhiepiscopul Lucian Mureșan este cel de-al treilea cardinal român, după Iuliu Hossu și Alexandru Todea.

În prezent, Academia Română are 78 de membri titulari, 77 de membri corespondenți, 32 de membri de onoare din țară și 88 de membri de onoare din străinătate.

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Emisiuni numismatice în cinstea cardinalului
Alexandru Todea**

Banca Națională a României (BNR) a pus în circulație, începând de luni, 29 octombrie 2012, o monedă din argint dedicată aniversării a 100 de ani de la nașterea cardinalului Alexandru Todea.

Monedele din argint au o valoare nominală de 10 lei și au putere circulatorie pe teritoriul României.

Tirajul acestei emisiuni numismatice este de 500 monede, iar prețul de vânzare, exclusiv TVA, pentru moneda din argint, inclusiv broșura de prezentare, este de 360 lei/bucată.

Monedele au formă rotundă, cu diametrul de 37 de milimetri și o greutate de 31,103 grame. Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română,

engleză și franceză.

Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Aversul monedei prezintă Catedrala "Sf. Treime" din Blaj, valoarea nominală "10 LEI" și stema României, iar la exterior, circular, anul de emisiune "2012" și inscripțiile "România" și "Catedrala Sf. Treime, Blaj". Reversul monedei redă portretul lui Alexandru Todea și anii între care a trăit acesta "1912" și "2002", iar la exterior, inscripția în arc de cerc "Cardinalul Alexandru Todea".

Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Seniorul Corneliu Coposu, comemorat la Bobota

Duminică 11 Noiembrie 2012, în localitatea Bobota, județul Sălaj, a avut loc comemorarea Seniorului Corneliu Coposu, anul acesta împlinindu-se 17 ani de la trecerea lui la cele veșnice. La eveniment a participat un număr mare de personalități politice ale județului Sălaj și credincioși greco-catolici și ortodocși din Bobota. Slujba de pomenire a fost codusă de un sobor de preoți greco-catolici veniți din parohiile Vicariatului Foraneu al Silvaniei.

Corneliu Coposu s-a născut pe 20 mai 1914, în comuna Bobota, județul Sălaj. A fost secretarul personal și ulterior, secretar al lui Iuliu Maniu. Pe 14 iulie 1947 a fost arestat împreună cu întreaga conducere a PNTJ, în ceea ce s-a numit „Înscenarea de la Tămădău”. Până în 1956 a fost ținut în arest preventiv, fără să fie judecat. În 1956 i s-a înscenat un proces pentru „înantă trădare a clasei muncitoare” și pentru „crimă contra reformelor sociale”. A fost condamnat la muncă silnică pe viață. Până în 1962 a fost închis într-un regim de izolare sever la penitenciarul Râmnicu Sărat. În aprilie 1964 a fost pus în libertate, după 17 ani de detenție. În anul 1987, Corneliu Coposu a afiliat PNTJ, aflat în clandestinitate, la Internaționala Creștin-Democrată (ICD), adresând o cerere în acest sens lui Jean-Marie Daillet, vicepreședinte al ICD.

După 1990 a devenit liderul opoziției, ceea ce l-a transformat în ținta unei virulente campanii de presă. Pe 27 septembrie 1991 este reales președinte al PNȚCD, la primul Congres al partidului, iar între 1991 și 1993 a devenit președinte al Convenției Democrate Române. Pe 11 noiembrie 1995 a încetat din viață la Spitalul Universitar din București. Trei zile mai târziu a fost înmormântat la Cimitirul Bellu Catholic, fără funeralii naționale, dar cu sute de mii de români veniți să-l conducă pe ultimul drum. A rămas fidel până în ultima clipă crezului creștin democrat, Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat și crezului monarhic. În acest sens este emblematică declarația sa: „Am convingerea, și cu ea mă voi duce dincolo, că România va păși pe calea democrației numai prin Monarhie. Avem datoria sfântă să-l aducem pe tron pe Regele nostru. ”La Slujba de pomenire, alături de „președintele moral al românilor”, au mai fost amintiți preoții greco-catolici care au trecut și au suferit în parohia Bobota, și care și-au adus aportul în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar și la emanciparea credincioșilor: pr. prot. Valentin Coposu, pr. Ilie Borz, pr. Traian Șuta, pr. Virgil Trufaș, pr. Leontin Filip.

Fie ca Bunul Dumnezeu să le dea odihna cea veșnică și amintirea lor să rămână din neam în neam!

Pr. Cristian Laslo

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Simpozion cultural cu ocazia “Zilelor Învățămintului Sălăjean”

În cadrul “Zilelor Învățămintului Sălăjean” din în acest an, a avut loc un simpozion despre “Familia Deleu din Pericei”, susținut în 22 noiembrie, la Primăria din Pericei. Evenimentul a fost organizat de către Parohia greco-catolică Bădăcin în parteneriat cu Școala Gimnazială Nr. 1 Pericei și Radio Maria.

Invitați la acest simpozion au fost dr. Marin Pop cercetător științific la Muzeul de Istorie și Artă Zalău, Mărgineanu Viorel inspector de istorie al

Inspectoratului Școlar Județean Sălaj, Păcurar Gheorghe fost primar al comunei Pericei și Banczsdai Csaba actualul primar al comunei Pericei.

Simpozionul a început cu “Rugăciunea lui Iuliu Maniu”, rostită de către preotul Cristian Borz. Pe parcursul evenimentului s-a prezentat istoria fiecărui membru al familiei Deleu, dar și legăturile pe care aceștia le-au avut cu familia Maniu. Cele două familii au jucat un rol important în istoria Transilvaniei din a doua jumătate a secolului XIX; totodată, s-a menționat faptul că între aceste familii a existat o legătură de ordin spiritual.

Atenția a fost îndreptată spre Iacob Deleu care a fost primul învățător din Pericei și luptător în armata lui Avram Iancu și Victor Deleu fost primar al municipiului Cluj (în perioada iunie 1932 - noiembrie 1933), secretar general al

resortului Interne ales de către Consiliul Dirigent de la București, deputat în Camera Deputaților de la București în anul 1919 și mai apoi președinte al Uniunii Foștilor Voluntari Români în anul 1922.

În încheiere, elevii școlii pregătiți de prof. Maria Borz, au susținut un program cultural-artistic în cadrul căruia au fost intonate atât cântece patriotice precum Imnul Național, Marșul lui Avram Iancu, Treceți batalioane române Carpații, Imnul lui Iuliu Maniu cât și un buchet de cântece populare sălăjene fiind acompaniați de Taraful Silvania.

Cu această ocazie directorul Școlii Pericei, Dănilă Augustin, a afirmat că dorește ca aceasta să fie prima ediție a evocării familiei Deleu din Pericei urmând ca în primăvară să fie comemorată familia Maniu din Bădăcin, iar în luna mai, familia pictorului Ioan Sima din Pericei.

Ioana Gale

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Necesitatea esențială de a avea preoți și episcopi sfinți

Lumea de astăzi merge cu pași repezi, foarte vizibili, spre îndepărtarea de credință și ateism mascat (negat de mulți cu vorba, dar trăit în practică). Există vreo șansă de redresare? Ne răspunde Mântuitorul. Într-adevăr, la 5 iunie 1902, în timp ce venerabila Louise Marguerite Claret de la Touche se afla în adorație, *"i-a apărut Domnul"*, care i-a spus: *"Așa cum cu 1900 de ani în urmă am putut să reînnoiesc lumea cu 12 bărbați – adică 12 apostoli – la fel, și în timpurile noastre, aș putea reînnoi lumea cu 12 preoți, însă ei ar trebui să fie preoți sfinți"*. Întreabă P. Chaignon S.I. : *"Pentru ce Apostolii și toții preoții zeloși au întors atâția păcătoși și au sfințit atâtea suflete? De unde provenea, că au populat cerul cu atâția aleși?"* după care tot el răspunde: *"De-acolo, că erau plini de Isus Cristos. Gândurile lor, faptele lor și toate moravurile lor reoglindeau spiritul lui Isus Cristos..."*. Așadar, prin imitarea lui Cristos se atinge sfințenia. Însă, atenție: nu doar cu vorba, ci și, mai ales cu fapta. Pilda personală a preotului sau a episcopului este esențială în îndreptarea spre sfințenie a turmei credincioșilor. Sfântul Ioan Gură de Aur pune puterea pildei deasupra puterii minunilor pe care le-au făcut, ci pentru că într-înșii era un adevărat dispreț față de mărire și față de bogății". Iar într-alt loc: *"Pildele bune mai limpezi glasuri dau decât orice trâmbiță"*. Și Sfântul Grigore: *"Acel glas pătrunde auditoriul, care este însoțit și întărit de viața celui ce-l rostește"*. Iar Sfântul Bernard: *"Mai puternic este glasul faptei, decât glasul vorbeii: glasul vorbeii sună, glasul pildei tună"*. Sfântul Grigorie de Nazianz arată deosebirea, în acest sens, dintre credincios și cleric: *"Preotul trebuie să știe că un credincios este rău când face fapte rele, fapte vrednice de pedeapsă...; iar un preot, un întâistător, este rău când nu-i bun în cel mai înalt grad, când nu propășește neconținut în bine. Aceasta pentru că preotul trebuie să-i atragă pe credincioși prin covârșirea virtuții sale"*.

Vrem așadar salvarea turmei spirituale? Dacă da, atunci să luăm aminte la ceea ce au spus mai sus Sfinții Părinți.

Pr. Prof. Dr. Anton Moisin

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Apariție de carte: Episcop Alexandru Mesian "Ecumenismul – drumul spre unitatea creștină"

Cu sprijinul Consiliului Județean Timiș, la Editura *Surorilor Lauretane* din Baia-Mare a apărut cartea cu titlul: „Ecumenismul – drumul spre unitatea creștină” scrisă de Prea Sfințitul Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj.

Monseniorul Angelo-Narcis Pop, Vicar general al Eparhiei de Lugoj, ne prezintă în prefața cărții, valoarea acestei lucrări prin care autorul „ne arată în paginile sale cât de simplu se poate trece de la partea teoretică la cea practică a ecumenismului, sau mai simplu spus, cât de mult se poate scurta distanța de la vorbe la fapte atunci când se dorește din adâncul sufletului acest lucru”

Prea Sfințitul Alexandru subliniază în primele fraze din introducerea lucrării, scopul acestei cărți afirmând că „nu este un tratat de științe ecumenice, așa cum la ora actuală se studiază în diferite universități catolice”. Conținutul cărții cuprinde mai mult evenimente de pe „drumul ecumenic”, în special din perioada de după decembrie 1989, când au avut loc mari schimbări o dată cu prăbușirea sistemului ateo-comunist în țările din răsăritul Europei. La foarte multe din aceste evenimente ecumenice Prea Sfinția Sa Episcopul Alexandru a luat parte, atât în țară cât și în străinătate. toate acestea făcând parte din așa-numita mișcare ecumenică care include toate confesiunile creștine din întreaga lume.

„Un loc central al acestei cărți, Capitolul III”, spune P.S. Alexandru „este destinat raportului ecumenic dintre Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Timișoarei și Episcopia Română Unită a Lugojului, adică între Î.P.S. dr. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului și P.S. Alexandru Mesian, Episcopul Lugojului. Am simțit ca o datorie să consemnez unele din cele mai frumoase evenimente din viața Bisericii Domnului Nostru Isus Cristos, întâlniri pe drumul ce duce spre deplina unitate creștină”.

Volumul este structurat în 5 capitole.

- Capitolul I – Ecumenismul: drumul spre unitatea creștină, prezintă o trecere în revistă a Mișcării Ecumenice Mondiale: colaborarea între Consiliul Ecumenic al Bisericilor, cu sediul la Geneva și Consiliul Pontifical pentru Unitatea Creștină, cu sediul la Roma. De asemenea, cuprinde fragmente din Decretul „Unitatis Redintegratio”, decretul despre ecumenism al Conciliului Vatican II și alte documente. Mai cuprinde: Necesitatea și valoarea unității creștine în gândirea Sfântului Vasile cel Mare; Rugăciunea lui Isus pentru apostoli și credincioși.

- Capitolul II – Biserica, „Trupul lui Cristos”: Biserica Română Unită, Trupul Mistic al lui Cristos; Cum a fost ocupată catedrala unită din Lugoj; Prima Sfântă Liturghie la 21 ianuarie 1990; Vocația Bisericii Române Unite.

- Capitolul III – Omagiu adresat Î.P.S.S. dr. Nicolae Corneanu, Arhiepiscop al Timișoarei, la aniversarea a 50 de ani ca Mitropolit al Banatului. Acest capitol conține o parte din cuvântările Î.P.S. dr. Nicolae Corneanu referitoare la Biserica Română Unite: articole, corespondență, fotografii și referiri la alte evenimente.

- Capitolul IV – Diferite întâlniri ecumenice naționale și internaționale. În acest capitol sunt prezentate câteva din întâlnirile ecumenice de pe plan național și internațional, la care a participat P.S. Alexandru Mesian.

· Capitolul V – Corespondența dintre Î.P.S. dr. Nicolae Mitropolitul Banatului și P.S. Alexandru, Episcopul Lugojului. Facem mențiunea că în această carte nu s-a introdus întreaga corespondență de până acum. Lucrarea conține doar o parte din corespondență. Invitații la consacrări și instalări de episcopi și la alte evenimente; Scrisori și felicitări trimise cu diferite ocazii; Felicitări din străinătate și răspunsuri la felicitări; Corespondență cu ocazia schimbului livresc.

În introducerea lucrării, P.S. Alexandru vorbește despre una din dorințele principale încă din momentul consacrării Sale întru episcop (8 septembrie 1994) aceea „de a lucra pentru Unitatea creștină, în special în raport cu Biserica Ortodoxă”. Preocuparea Prea Sfinției Sale pentru acest subiect nu a fost deloc întâmplătoare pentru că Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea l-a numit în luna octombrie 1994, *membru al Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștine*. Acest lucru i-a dat posibilitatea de a cunoaște mai bine problemele creștinilor de toate confesiunile, din toată lumea și drumul cu multe obstacole ce duce la Unitatea Creștină. În anul ce a urmat consacrării întru episcopat (1995), Sfântul Părinte, Papa Ioan Paul al II-lea l-a numit pe P.S. Alexandru, *membru al Comisiei Mixte Internaționale de Dialog Teologic dintre Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe*. Această numire i-a dat ocazia de a studia și a cunoaște mai bine raportul între cele două Biserici, care în primul mileniu erau în unitate deplină.

P.S. Alexandru ne amintește tot în cuvântul introductiv că secolul al XX-lea a fost cel mai sângeros secol, cu cele mai mari atacuri și persecuții religioase din cei peste 2000 de ani de creștinism. Printre țările care au avut de dat mărturie de credință în timpul perioadei comuniste, se numără și România. Creștinii de toate confesiunile (ortodocși, greco-catolici, romano-catolici, reformați, neoprotestanți) au fost supuși la așa-numita ateizare. Cea mai mare lovitură s-a dat Bisericii Române Unite Greco-Catolică, scoasă complet în afara legii prin decretul 358 din 1 decembrie 1948. Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, a rezistat desființării ei prin silnicie. Această supraviețuire a fost posibilă datorită eroismului ieșit din comun al Episcopilor ei. În ciuda prigoanei, a închisorilor și a morții, Biserica Română Unită a avut tot timpul continuitate și s-a reorganizat în funcție de condițiile speciale existente. Odată cu prăbușirea sistemului ateo-comunist în decembrie 1989, Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică a reînviat, și-a reprimis libertatea de acțiune și a fost recunoscută în mod juridic alături de celelalte culte religioase din România.

Totuși, cele două Decrete, nr.9 din 1989 și 126 din 1990, deși recunosc oficial existența Bisericii Române Unite Greco-Catolică, până în prezent nu rezolvă retrocedarea bunurilor confiscate în 1948, în special bisericile și casele parohiale. Nu au fost retrocedate decât foarte puține biserici, aproximativ 8%. Această Lege nr. 126 din aprilie 1990, recomandă retrocedarea prin dialog a bunurilor de către Biserica Ortodoxă Română către Biserica Română Unită. Dialogul nu este lege: „Unde-i lege, nu-i tocmeală”. De aceea, prin dialog nu s-a rezolvat problema retrocedărilor bisericilor însă există o excepție! Singurul din toată România care a retrocedat progresiv Bisericii Române Unite tot patrimoniul, este Î.P.S. dr. Nicolae Corneanu, Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului, care a retrocedat toate bunurile Eparhiei de Lugoj din teritoriul juridic al Arhiepiscopiei Timișoarei. Prin aceste restituiri, nu numai că s-a făcut un act de dreptate, așa cum spunea în repetate rânduri Î.P.S. Nicolae, dar s-a restabilit pacea și dragostea între comunitățile noastre: ortodoxe române și române unite, din acest teritoriu.

Î.P.S. Nicolae Corneanu este un militant pentru retrocedarea bisericilor și a caselor parohiale confiscate în anul 1948 de la Biserica Română Unită. În conținutul Capitolului III putem urmări intervențiile Înalt Preasfinției Sale în apărarea cauzei Bisericii Române Unite – „Biserică Soră”. Sursa www.bru.ro

Pr. Raimondo-Mario Rupp

ASCULTĂ !!!

RADIO MARIA

O rază de lumină pentru sufletul tău!

Baia Mare 95,4 FM

Oradea 102,2 FM

Zalău 92,5 FM

Blaj 94,4 FM

SATELIT - - CABLU TV

www.radiomaria.ro

Maica Domnului